

Μια φορά και έναν καιρό ζούσαν σε έναν μεγάλο στάβλο πέντε αγελαδίτσες και ένας ταύρος.

Η Τούλα, η Πούλα, η Ρούλα, η Βούλα και η Σούλα ήταν πέντε όμορφες αγελάδες. Όλες ήταν καφέ, εκτός από την Σούλα, η οποία ήταν ασπρόμαυρη. Μαζί με τις αγελαδίτσες ζούσε και ένας ταύρος που τον έλεγαν Σταύρο.

Ο Σταύρος, ο ταύρος ήταν ένας μεγάλος ταύρος με μυτερά μακριά κέρατα. Όσο μεγάλος ήταν ο Σταύρος, άλλο τόσο μεγάλη ήταν και η όρεξη του. Ο παππούς Βαγγέλης, ο ιδιοκτήτης του στάβλου, συνήθιζε να λέει "θα τον δώσω τον Σταύρο, τρώει πολύ και δεν παράγει τίποτα", ενώ πολλές φορές όταν νευρίαζε του έλεγε με θυμό "σταμάτα να τρως τόσο, τι είσαι εσύ, Βασιλιάς είσαι;"

Ο Σταύρος, πέρα από πεινάλας, ήταν και ανυπάκουος. Συχνά έφευγε από τον στάβλο απροειδοποίητα και πήγαινε παραδίπλα στον φίλο του τον Ασλάνη, έναν άλλο ταύρο, για να βοσκήσουν παρέα. Κάθε φορά που τον έβλεπε ο παππούς Βαγγέλης να είναι ανυπάκουος του έλεγε με αγανάκτηση "μια μέρα θα το φας το κεφάλι σου".

Ένα πρωί ο παππούς Βαγγέλης μπήκε μέσα στον στάβλο και ήταν πολύ χαρούμενος. "Κορίτσια (έτσι έλεγε τις αγελάδες) και Σταύρο ελάτε να σας πάω να βοσκήσετε. Σήμερα θα σας αφήσω να βοσκήσετε όση ώρα θέλετε, επειδή έχω κέφια. Είμαι χαρούμενος επειδή σήμερα θα έρθει η εγγονή μου η Ελενίτσα. Την πεθύμησα πολύ".

Με αυτά τα λόγια ο παππούς Βαγγέλης άφησε τον Σταύρο και τις αγελαδίτσες να βοσκήσουν φρέσκο χορταράκι. Πριν φύγει όμως πλησίασε τον Σταύρο και του είπε με αυστηρό ύφος "άκου με προσεκτικά, μη τυχόν και απομακρυνθείς, κυκλοφορεί στο βουνό ένας κακός λύκος". Ο Σταύρος τον κοίταξε βαριεστημένα και είπε ένα σκέτο "μουουου", έτσι για να βγει από την υποχρέωση.

Ντου, ντου, ντου... Ακούστηκε μια κόρνα αυτοκινήτου. Ο παππούς Βαγγέλης έφυγε γρήγορα από τον στάβλο. "Ήρθε η Ελενίτσα" φώναξε και με μια κίνηση την πήρε αγκαλιά.

"Παπού, παπού" φώναξε η Ελένη. "Πάμε στις κοτούλες να μαζέψουμε αυγά". Ο παππούς Βαγγέλης, που δεν μπορούσε να της χαλάσει χατίρι, δέχτηκε.

Στο κοτέτσι ζούσαν δέκα κοτούλες και δυο κόκορες, όμως η μικρή Ελένη αγαπούσε μια κοτούλα περισσότερο από τις άλλες, την κοτούλα Μπανάνα! Την είχε ονομάσει Μπανάνα επειδή ήταν κίτρινη και συνήθιζε η Ελενίτσα να την ταΐζει μπανάνες. Από τους δυο κόκορες αγαπούσε τον κίτρινο, τον οποίο συνήθιζε να ονομάζει κόκορα Πεπόνι και να του δίνει να τρώει πεπονόφλουδες τα καλοκαίρια..

Αφού χαιρέτησε και τάισε η Ελενίτσα την κοτούλα Μπανάνα και τον κόκορα Πεπόνι, έβαλε τα αυγουλάκια στο στολισμένο καλαθάκι που της είχε φτιάξει η γιαγιά Ελένη και ξεκίνησε με τον παππού να πάει στο σπίτι..

Λίγο πριν φύγουν, ο παππούς Βαγγέλης είδε τον Σταύρο τον ταύρο να βοσκάει μακριά και του φώναξε αγριεμένα "γυρνά πίσω τώρα, θα χαθείς". Ο Σταύρος σήκωσε την μουσούδα του, έκανε ένα "μουουου" απολογητικό και ξεκίνησε τάχα να γυρίσει πίσω. Την ίδια στιγμή η Ελενίτσα που άκουσε τις άγριες φωνές του παππού είπε κουνώντας το δάκτυλο "παππού, μην είσαι κακός, είναι ο Σταύρος μας". Ο παππούς Βαγγέλης χαμογέλασε, την πήρε αγκαλιά και γύρισαν στο σπίτι.

Στο σπίτι τους περίμενε η γιαγιά Ελένη, η οποία είχε ετοιμάσει ένα σωρό καλούδια για την εγγονούλα της.

Την ίδια ώρα ο Σταύρος ο ταύρος βοσκούσε αμέριμνος. Έτρωγε ο,τι έβρισκε μπροστά του και δεν κοιτούσε ούτε δεξιά, ούτε αριστερά. Έτρωγε, έτρωγε, έτρωγε μέχρι που κάποια στιγμή είδε ένα ροζ χορτάρι. Του φάνηκε περίεργο αλλά αποφάσισε να το φάει. "Φαίνεται πολύ νόστιμο", σκέφτηκε. "Θα πρέπει να είμαι ο πρώτος ταύρος που τρώει ροζ χόρτο", είπε με ένα περήφανο "μουου".

Μόλις έφαγε το ροζ χορτάρι απογοήτευση πλημμύρισε το μυαλό του. "Δεν έχει καμία διαφορά" είπε και σήκωσε για πρώτη φορά μετά από ώρες την μουσούδα του ψηλά.

Τότε κατάλαβε ότι το χορτάρι δεν ήταν ροζ αλλά είχε πάρει το χρώμα του ηλιοβασιλέματος. "Βράδιασε" μουρμούρησε και γύρισε προς τα πίσω για να πάει στον στάβλο. Όταν γύρισε όμως το αίμα του πάγωσε, καθώς κατάλαβε ότι είχε απομακρυνθεί πολύ από τον στάβλο.

Ο Σταύρος δεν είχε ακούσει τα λόγια του παππού Βαγγέλη και πλέον κινδύνευε, διότι δεν ήξερε που βρισκόταν, η νύχτα ερχόταν γοργά και στην ατμόσφαιρα άρχισαν να ακούγονται τα πρώτα "αουουου"...

Την ίδια ώρα ο παππούς Βαγγέλης πήγε με την Ελενίτσα να κλείσει το κοτέτσι και να βάλει τα ζώα στον στάβλο. Έκλεισε το κοτέτσι και πήγε μετά στα ζώα που βοσκούσαν ακόμη. Όταν έφτασε στο βοσκοτόπι κατάλαβε γρήγορα ότι έλειπε ο Σταύρος. "Σταύρο, Σταύρο", φώναζε ο παππούς. "Στάβο, Στάβο" φώναζε και η Ελενίτσα. Πουθενά όμως ο Σταύρος.

Ο παππούς Βαγγέλης ήταν σε απόγνωση, μέχρι που η Ελενίτσα σκέφτηκε μια λύση. "Να φωνάξουμε τα σκυλάκια του παππού Δημήτρη", είπε, "τον Λούη και τον Ρόκυ, θα μπορέσουν να τον βρουν". Ο Λούης ήταν ένα τεμπέλικό αλλά πανέξυπνο κυνηγόσκυλο και ο Ρόκυ ένα γενναίο λυκόσκυλο.

Ο παππούς Βαγγέλης πήρε γρήγορα τον παππού Δημήτρη και ζήτησε την βοήθεια του. Ο παππούς Δημήτρης με τη σειρά του ζήτησε αμέσως από τα δυο σκυλιά να ετοιμαστούν. Ο Ρόκυ ήταν έτοιμος στο λεπτό, ενώ ο Λούης από την άλλη βαριόταν τόσο πολύ να τρέχει βραδιάτικα στα βουνά και όλο έψαχνε δικαιολογίες για να μην πάει. Μια έλεγε ότι τον πονάει το πόδι, μια το αυτί, μια η ουρά, αλλά στο τέλος ο παππούς Δημήτρης κατάφερε να τον πείσει καθώς υποσχέθηκε να του δώσει ένα μεγάλο παγωτό ως επιβράβευση, όταν επιστρέψει.

Σε δέκα λεπτά ο Ρόκυ έφτασε στον στάβλο. Ο Λούης έφτασε σε είκοσι λεπτά, επειδή βαριόταν να τρέξει! Ο παππούς Βαγγέλης τους έδωσε να μυρίσουν ένα κολάρο του Σταύρου για να ακολουθήσουν την μυρωδιά του. Υπήρχε όμως ένα πρόβλημα...

Ο Λούης και ο Ρόκυ ήταν μεγαλόσωμοι και ο Σταύρος φοβόταν τα μεγάλα σκυλιά, με αποτέλεσμα να υπάρχει ο κίνδυνος να τρομάξει και να φύγει ακόμα πιο μακριά. Ο παππούς Βαγγέλης χρειαζόταν κι έναν πιο μικρό σκύλο για να αποφύγει αυτόν τον κίνδυνο και ήταν σε απόγνωση γιατί δεν ήξερε από που να ζητήσει βοήθεια.

Η μικρή Ελενίτσα όμως έδωσε και πάλι την λύση. "Παππού να φωνάξουμε το σκυλάκι της ξαδερφούλας μου, της Κωνσταντίνας", είπε και ο παππούς απάντησε με ένα μεγάλο "μπράβο Ελένη!"...

Γρήγορα, γρήγορα πήρε τηλέφωνο στην θεία Αλίκη, ζήτησε βοήθεια και η θεία Αλίκη έστειλε σχεδόν αμέσως στον στάβλο τον Γίγα, το τσιουάουα!

Την ίδια ώρα, είχε σχεδόν βραδιάσει και ο Σταύρος φοβισμένος έψαχνε ένα μέρος να κρυφτεί για να βγάλει με ασφάλεια την νύχτα. Μετά από αρκετό περπάτημα βρήκε μια μικρή σπηλιά και μπήκε μέσα. Από το άγχος έτρεμαν τα πόδια του, ενώ συγχρόνως πονούσε η κοιλιά του από το πολύ χορτάρι

που είχε φάει. Λούφαξε μέσα στην σπηλιά και ένοιωσε ασφαλής... ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε...

Είχε πλέον βραδιάσει και τα τρία σκυλάκια έψαχναν τα ίχνη του Σταύρου.

Παράλληλα, ένας μοναχικός πεινασμένος λύκος περπατούσε μέσα στο δάσος ψάχνοντας κάτι για να φάει. Εκεί που περπατούσε άκουσε μέσα στην απόλυτη ησυχία του δάσους μια βαριά αναπνοή. Ήταν ο Σταύρος, οποίος είχε δει τον λύκο έξω από τη σπηλιά και φοβισμένος προσπαθούσε να μην φανερωθεί.

Εν τω μεταξύ ο Λούης, ο Ρόκυ και ο Γίγας το τσιουάουα είχαν εντοπίσει τα ίχνη του Σταύρου και ακολουθούσαν την μυρωδιά. Μετά από μερικά λεπτά και ενώ μέχρι και το φεγγάρι είχε εξαφανιστεί από τα σύννεφα, με αποτέλεσμα το σκοτάδι να είναι βαθύ, έφτασαν έξω από την σπηλιά.

Πριν προλάβουν να χαρούν, είδαν τον λύκο, ο οποίος πλησίαζε απειλητικά προς την σπηλιά όπου ακουγόταν η βαριά ανάσα του Σταύρου. Ο Ρόκυ και ο Γίγας σκέφτηκαν να επιτεθούν στον λύκο, όμως ο Λούης φοβόταν να πλησιάσει.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα τρομακτικό "αουουου". Ο λύκος είχε δει τον Σταύρο και ήταν έτοιμος να τον φάει.

Ο Σταύρος από τον φόβο του άρχισε να τρέχει μέσα στο σκοτάδι του δάσους και ο λύκος τον κυνηγούσε από πίσω.

Χωρίς δεύτερη σκέψη ο Ρόκυ και ο Γίγας άρχισαν να τρέχουν για να βοηθήσουν τον Σταύρο, ενώ ο Λούης από τον φόβο του και την μεγάλη του βαρεμάρα έκατσε κάτω!

Μετά από αρκετά λεπτά ο Σταύρος ο ταύρος κουράστηκε υπερβολικά και ο λύκος βρήκε την ευκαιρία να τον φάει.

Άνοιξε το μεγάλο του στόμα, όμως πριν δαγκώσει τον καημένο τον Σταύρο, ο Γίγας του δάγκωσε την ουρά με όση δύναμη είχε και ο Ρόκυ γαύγισε με δυνατή φωνή και τον δάγκωσε στο πόδι.

Ο λύκος πόνεσε πολύ και το έβαλε αμέσως στα πόδια! Στη συνέχεια ο Ρόκυ και ο Γίγας πήραν τον φοβισμένο Σταύρο και μαζί με τον Λούη (που τον είχε πάρει ο ύπνος!) γύρισαν πίσω στον στάβλο.

Ο παππούς Βαγγέλης, ο οποίος περίμενε με αγωνία μέσα στην νύχτα, συγκινήθηκε και δάκρυα ανακούφισης έλουσαν το πρόσωπο του.

"Είδες τι πηγές να πάθεις επειδή δεν με άκουσες;" είπε στον Σταύρο και εκείνος με μουγκρητό συγγνώμης έσκυψε το πρόσωπο.

Την άλλη μέρα ο παππούς Βαγγέλης φώναξε τον Ρόκυ, τον Λούη και τον Γίγα και τους ευχαρίστησε δίνοντας τους από μια μεγάλη ζουμερή μπριζόλα.

Ο Γίγας γύρισε πίσω στην Κωνσταντίνα και ο Ρόκυ και ο Λούης γύρισαν στον παππού Δημήτρη. Ο Λούης το πρώτο που έκανε ήταν να ζητήσει το παγωτό που του έταξε ο παππούς Δημήτρης, παρόλο που δεν βοήθησε καθόλου στην διάσωση του Σταύρου!

Τέλος, ο Σταύρος, ο ταύρος σταμάτησε να είναι απερίσκεπτος. Άκουγε τον παππού Βαγγέλη και πότε ξανά δεν απομακρύνθηκε από τον στάβλο. Το πάθημα του είχε γίνει μάθημα...